

Stripklubben på Roslagsgatan abonnerede. Jorge tjekkede stedet: røde spotlights i loftet, fløjlslænestole på gulvet og neonreklamer for Heineken på væggene. Runde borde med stearinpletter, ølpletter – han ville ikke gisne om hvilke andre slags pletter. En bar langs den ene langside, en dj i et hjørne, en lille scene langs den anden langside. Stripperstangen uden chicks indtil videre. Men bag ved baren: fire guzzlar i mere hud end tøj skænkede bobler. Snart skulle de slynge sig omkring stangen. Vise fyrene det hele.

Ikke ligefrem herreluksusfeeling. Men fuck det – det var de folk der var der, der skabte stemningen. Jorge genkendte mange. Var kommet der med sin fætter Sergio og sin kammerat Javier. Han så Mahmud længere inde ved lænestolene – *hermano*’en nippede til et glas boblevand. Bondede med sine egne kammerater: Tom Lehtimäki, Robban, Denko, Birra.

Jorge nikkede til Mahmud, blinkede med det ene øje. Signalerede: Jeg ser dig, min ven, vi snakker senere. De var nødt til at tale om i morgen. J-boy: kunne næsten ikke vente. En stor ting måske i gang. Vejen tilbage til g-livet. Væk fra m-livet. M, altså som i muffins.

Jorge havde sovet elendigt i nat. Det hele: som agent Smith mod Neo. Det mørke mod det lyse. Svenssonlivet: noget der tærede. *The dark side*. Samtidig: Den ting de skulle af sted til – noget fedt. Den gode side ville få chancen – hvis bare de kom af sted til det der møde i morgen, ville alt ordne sig.

Måske.

“Flugtkongen!”

Jorge kiggede til siden.

Babak kom imod ham. Åbne arme – falskt smil. Iraneren krammede ham. Dunkede ham i ryggen. Stak ham med verbale knive. “Hvordan går det med caféen, min ven? Er du sikker på der ikke er bedre fortjeneste på kebab end på kaffe?”

Jorge trak skallen tilbage. Tjekkede fyren på tredive centimeters afstand. Holdt gaven frem: en Dom Pérignon 2002 – helt klart megafin.

Babak: Mahmuds ældste homie. Babak: iransk pusherprofet, kussemagnet, pisse forstadsblæret – troede han i hvert fald selv. Babak: Havde taget den rejse Jorge engang selv havde planlagt. Havde taget den vej der lå åben for ham. Var begyndt nede på gaden. Havde lært sig gamet. Forstået markedet – hvordan almindelige forstadsfyre var begyndt at have et forbrug totalt som folk fra Stureplan gange tusind. Fattet fremtiden. Coke i dag: mere almindeligt blandt de tyveårige end pot blandt de femtenårige.

Det kunne have været Jorges spil. Hans ting. Men sådan blev det ikke.

Og i dag: Iraneren inviterede alle der var til stede. Festede med strippere, champagne og gratis bajere i baren. Indbydelsen havde Jorge fået direkte fra en eller anden hjælper Babak havde. Det var trykt med gotiske bogstaver: *Fest igennem som en ægte gangster! Jeg fylder 25 og byder på bobler, buffet og chicks. Red Light-klubben på Roslagsgatan. Kom som du er.*

Irriterende som et myggestik på røven: Babaks attitude. Iranerens gnistrende øjne. Hans tonefald: spytklatter i fjæset. Den lille nar vidste at Jorge og Mahmud puklede hver dag som rumænske ludere en lørdag aften. Vidste at de ikke hev halvt så meget mønt hjem på en måned som han selv gjorde på en uge. Vidste at jugoerne sugede ekstra cash for at levere beskyttelse. Sikkert: Vidste at skattefar var på nakken af dem. Hundred procent: Den bøsserøv til Babak forstod at livet ikke rigtig fungerede for J-boy.

Det Jorge ikke kunne forstå, var at Mahmud ikke bare gav fyren en flad og droppede kontakten. Det var nederen.

Men det der var mest nederen, var det ord Babak lige havde brugt – Flugtkongen. Det navn ... helt ærligt, Jorge kunne ikke klare det. Flugtkongen – kæft noget bullshit. Babak sparkede til én der lå ned. Vred kniven en ekstra omgang, strøede chili i såret.

Det var næsten fem år siden Jorge var stukket af fra Österåker. Jo, der var mange derude der havde hørt hans story tusind gange. En slags idoldyrkelse blandt folk i højhusene. Et eventyr man drømte om når cementen i cellens vægge var ved at kvæle én. Men også, nøjagtig som med alle andre eventyr: Fyrene derude vidste hvordan det endte. Latinoen, legenden, J-boy, Flugtkongen – tvunget til at luske derind igen. Som en loser. *Adios*, frihed. Det var en lortehistorie.

Og det undlod Babak aldrig at minde ham om.

Nogle bikerfyre hang i baren: læderveste som sorte uniformer. Enprocentmærker, MC Sweden-badges og The Fat Mexican på bryst og ryg. Tatoveringer på halsen, underarmene, omkring øjnene. Jorge kendte nogle af de her gutter. Ikke ligefrem caféjere, men nogle nice fyre. Men han vidste hvordan ni til fem-folket tænkte når de så dem. Som der stod skrevet med blinkende bogstaver på vestene – én følelse: frygt.

Han gik væk fra Babak.

Længere inde ved siden af scenen så han fætrene og slægtningene. Små dunede Babak-kopier i klaser. For dem: At få lov at være med til samme fest som halvdelen af Bandidos MC Stockholm var som det vildeste kendisparty.

En fyr begyndte at gå hen mod Jorge. Silhuetten: som en abes. Overbrede skuldre, arme som nåede langt ned på lårene. Gutten: anabolæder, men han havde tydeligvis glemt benene – stak ud som to snifferør længst nede.

Det var Peppe. En fængselskammerat fra Österåkeranstalten.

Jorge havde ikke set ham siden dengang.

Peppe bar vest. På venstre side af brystet: ordet Prospect. Han var helt klart ved at blive en af de tunge drenge.

“Hva’ så dér!” De krammede. Jorge omhyggelig med ikke at røre vesten med hænderne. Enprocenternes regler var der ingen grund til at fucke med.

Peppe sagde: “Hva’ så hvad, min ven? Får du noget fjabbe?”

Fyren var sikkert racist helt ind i marven, men alligevel – hans millionærsvensk gyngede. Jorge grinede. Fyren havde samme humor som før.

Jorge svarede: “Det sker, min ven, det sker.” Han sagde ’min ven’ på samme måde som Peppe. Så sagde han: “Og du har fået vest på, kan jeg se.”

“Du fatter ikke hvor meget fjabbe jeg får med den her altså. Totalt sygt.”

“Har du vesten på så?”

Peppe kørte stenansigt.

Jorge ville sige noget. Rejste sig. Gloede på Peppe. Fyren blinkede.

Til sidst: "Den skal du ikke lave sjov med."

Jorge var skideligeglad. Visse fyre tog deres farver alt for alvorligt.

Men efter ti sekunder grinede Peppe igen. "Læder i sengen er ikke lige mig. Men har du prøvet håndjern? Det er herre nice."

De skreg af grin sammen.

Bandidosfyren skiftede emne, snakkede videre. Smarte idéer i byggebranchen. Momsbedrageri, svindel med fakturaer, sorte lønninger. Jorge nikkede med. Det var interessant. Det var vigtigt. Han overvejede endda at bede Peppe om hjælp med jugoerne. Samtidig kendte han reglen: Alle sørger for deres eget lort.

Og hele tiden: Han kunne ikke lade være med at tænke på i morgen.

I morgen.

Jorge tømte sit glas med bobler.

Dagen efter. Posefeeling under øjnene. Tømmermænd i skallen. Vejtrækning som en pølle dyppet i træsprit. Alligevel: en slags afslapning. Med sin bedste ven, Mahmud. På vej mod Södertälje. På vej mod det måske vigtigste møde i J-boys liv.

Klokken var halv tre. Han og araberer i deres bil. Eller egentlig: Bilen var ejet af caféfirmaet. En af de få fordele: så mange ting man kunne købe over firmaet. Mobiler, computere, dvd-film, 3D WiFi Full LED-fjernsyn. Alt, ligesom – det mente de i hvert fald. Men det mente Skattevæsenet ikke, havde det vist sig.

Det de skulle til: noget stort. Det helt store blandt de øverste gangstere. Succeshistorierne i betonen myldrede frem: Hallundakuppet, Arlanda-brækket, helikopterrøveriet. Og alle vidste at der virkelig ikke var mange der havde tjek på planlægningen, at det kun var nogle få der lå inde med opskriften. Men Jorge havde skaffet en indgang.

Og det var sådan en de skulle møde nu. En som vidste hvordan det foregik. En hjerne.

Det var begyndt at regne, vinteren var ved at miste grebet.

Mahmud slukkede for varmen i sit sæde. "Jeg bliver sgu for varm på bollerne, man kan blive steril."

"Hvad, har du tænkt dig du skal være far eller sådan noget? Hvem skal du så bolle tyk? Beatrice?"

Mahmud vendte sig om. "Beatrice er god til at sælge latte, men hun er nok værdiløs som mor."

"Hun er sgu heller ikke god til at sælge kaffe. Vi burde ansætte en ny."

"Ja, men ikke for smuk, det kan jeg ikke klare."

De kørte forbi Ikea på venstre side. Jorge tænkte på sin søster. Paola elskede Ikea. Hun forsøgte at indrette sit hjem. Satte reoler op, det tog hundred år at finde ud af hvordan de skulle skrues sammen, sømmede indrammede plakater op på de pudsede vægge, hvor krogenerne altid løsnede sig efter nogle timer. Bygge et nyt liv. Falde ind. Men hvor troede hun det ville føre hende hen? Bare fordi hun prøvede at blive en svensson, blev hun jo ikke svensk.

Hun var naiv. Alligevel: Jorge elskede hende og Jorgito mere end godt var.

Mahmud ævlede løs om Babaks fest aftenen før. Hvem af stripperne der havde været lækrest. Hvem af Robert og Tom der havde scoret. Hvem af Babak og Peppe der havde fået mest cash. Jorge orkede ikke at høre efter – hele tiden den her dyrkelse af iraneren.

Uden for vinduet: Tumba Station. Der hang et skilt over vejen: Alby. Mahmud vendte sig om igen: "Mine hoods ligger derovre. Det ved du."

"Laver du sjov, eller hvad? Du har jo Alby og den røde linje tatoveret over halvdelen af kroppen. Selvfølgelig ved jeg det."

"Og nu skal vi til Södertälje, det er også næsten mine hoods."

"Og? Du har været der før."

"Tænk hvis jeg kender ham fyren vi skal møde."

"Det tror jeg ikke. Denny kalder ham Finnen. Du kender vel ikke andre finner end Tompa Lehtimäki?"

"Næh, men måske er han ikke finne. Han er måske fra Söderort. Du ved, der var meget bøvl for nogle år siden. Bandekrigen mod Eddie Ljublic og hans folk. Så hvis Finnen er herfra, var han måske med i det der. Og så er der halvtreds procents chance for at han var på den forkerte side. At han var med bøsserøvene."

"Hvad mener du med halvtreds procent? Der er jo langt mindre risiko."

"Ja, men så alligevel ikke. Enten var han med bøsserøvene eller også var han ikke, der er to alternativer. Det ene eller det andet, det

bliver jo fifty-fifty. Så jeg synes godt man kan sige at det er halvtreds procent.”

Jorge grinede. “Du er sgu da for nice.”

Samtidig: Spørgsmålene hobede sig op i skallen. Hvem var det egentlig de skulle møde? Hvordan vidste de at det ikke var en pansermuldivarp? Kunne de få en deal med ham? Og hvis ikke, hvad skulle de så gøre med Skattevæsenet og jugoerne? Sveriges stat og underverdenens stat var ved at fucke caféen.

Bilens varmeblæser susede. Vinduesviskerne knirkede.

Måske: på vej mod den største ting nogen sinde.

Måske: på vej mod en omstart.

Tyve minutter senere. Södertälje. Forstaden de skiftedes til at tage ud til hver anden morgen. Stedet hvor venstrestremisterne brændte madbutikker ned, hvor Ronnakidsene beskød politistationen med automatvåben, hvor X-team var i krig mod Det Syriske Broderskab, og hvor industribagerierne bagte den saftigste ciabatta nord for Italien. Byen hvorfra Suryoyo TV og Suryoyo Sat sendte fjernsyn over hele verden, stedet som egentlig blev kaldt Lille Bagdad.

Södertälje: stedet hvor rygterne sagde at over halvdelen af alle værditransportrøverier i Sverige blev planlagt.

De parkerede i et p-hus bag gågaden i centrum.

Mahmud tog en ratlås frem.

Jorge sagde: “Hvad laver du?”

“Det her er Södertälje, ikke? Hver anden unge der bliver født her, er professionel fodboldspiller, og hver anden er biltyv.”

“Jamen, vi tager jo herud hver dag.”

“Men ikke lige her. Ikke til centrum.”

Jorge grinede igen. “Jeg tror sgu du er lidt langt ude. Vi står jo i et parkeringshus.”

De steg ud. Spadserede ned til Storgatan. Stadig trist vejr. Rundt omkring: mest pensionister, kids og onkler med overskæg som sad og drak te på caféerne.

Mahmud pegede på de gamle. “Præcis sådan der ser min far ud. Ikke?”

Jorge nikkede. Vidste: Hvis Mahmud først kom i gang, kunne han ævle i timevis om hvordan Svensson-Sverige havde svigtet hans

far. Hvordan Beshar først ikke havde kunnet få noget arbejde, havde levet af socialhjælp, så fået job – som havde smadret hans ryg så han var blevet sygemeldt for resten af livet. Og vennen havde ret – men Jorge orkede ikke at lytte.

De gik ned ad en sidegade væk fra Storgatan.

Jorges telefon ringede.

Paola: “Det er mig. Hvad laver du?”

Jorge tænkte: Skal jeg sige det som det er?

Han sagde: “Jeg er i Södertälje.”

“På et eller andet bageri?”

Paola: J-boy elskede hende. Alligevel orkede han det ikke.

Han sagde: “Ja, ja, selvfølgelig er jeg på et bageri. Men vi må snakkes senere, jeg står med hænderne fulde af muffins her.”

De lagde på.

Mahmud skævede til ham.

Stedet længere henne som de skulle til: Gabbes Pizzeria.

Der var en klokke der ringede da de åbnede døren. Totalt skodpizzeria. Den ene væg var rå mur, på den anden sad en blegnet plakat: *Nyhed, mexicanske tacopizzaer*. Jorge tænkte: Kæmpenighed, den der reklame må have siddet der siden nittenhundredtallet eller noget.

På bordene lå der gamle dameblade og tillæg til Aftonbladet. Klokkerne var fire. Der var helt tomt.

En fyr kom ud fra køkkenet. Melet forklæde, T-shirt med røde bogstaver: *Gabbes gør det bedre*. Om halsen hang to fede guldkæder.

Jorge blinkede til pizzabageren. “Vadúr har sendt mig.”

Fyren stirrede på dem. Mahmud bevægede sig nervøst bag ved Jorge. Pizzabageren gik ind i rummet bag disken igen. Talte dæmpet med nogen, eller i telefon. Kom ud igen. Nikkede.

De gik ud af bagindgangen. En sort Opel. Jorge tjekkede hurtigt bilen: Passagersædet og bagsædet var fuldt af pizzabakker. Pizzafyren satte sig ind bag rattet. Jorge og Mahmud måtte kravle ind blandt pizzabakkerne omme bagved. De kørte ud af centrum. Forbi butikssarkaderne, tingsretten, parkeringspladserne. Uden for byen: Det sociale boligbyggeri bugtede sig som bjergkæder – mindede så meget om hans hjemmeterritorium.

Hidtil havde pizzabageren ikke sagt et eneste ord til dem.

Mahmud lænede sig ind mod Jorge, hviskede i hans øre: "Ham gutten risikerer sgu da at drukne, så meget som han vejer."

Jorge hviskede tilbage: "Hvad mener du, mand?"

"Jo, alt det der guld han har om halsen, vejer jo mere end en bowlingkugle. Hvis han ikke passer på næste gang han laver tomatsovs, falder han måske i og kommer aldrig op igen."

Jorge var lige ved at grine. Det føltes fedt at Mahmud jokede, det brød stilheden lidt. Faktisk var der ikke noget at være bange for lige i dag. Hvis det fungerede, så fungerede det.

De steg ud ved et højhus.

Pizzabageren trykkede på elevatorknappen. De ventede. Metaldørene peb. Folk der havde skrevet: tags, telefonnumre til påståede ludere, arabiske bandeord.

De kørte op. Jorge syntes næsten at det sugede i maven, som med hurtige elevatorer. Femte sal. De steg ud. Den gamle fiskede nogle nøgler frem. Låste en dør op. Jorge nåede at se navnet på brevsprækken: Eden. Det føltes som et tegn.

Lejligheden så tom ud. Ikke noget tøj, ingen bøjler, ingen sko eller skohylde. Ingen tæpper, spejle, ingen kommode i entréen. Kun en ensom el-pære, der hang ned fra loftet i entréen. Pizzabageren viste med hænderne: Jeg er nødt til at kropsvisitere jer.

Jorge kiggede på Mahmud. Han så ikke lige så spøgefuld ud længere. Nu måtte de bare *go with the flow*.

Hurtige, lette bevægelser: en prof.

Pizzafyren viste med hænderne igen: I må godt gå ind.

Jorge gik først. Korte, stille skridt. En gang. Grå vægge. Dårlig belysning. De kom til et større rum. Tre stole var stillet op.

Den gamle forlod dem. En anden mand kom ind i rummet.

Han havde sorte jeans, mørk hættetrøje og raidhue over hovedet. Manden sagde: "Velkommen, sæt jer ned."

Det knagede i stolene. Jorge trak vejret dybt.

Personen talte perfekt svensk.

"I kan kalde mig Finnen. Og du, Jorge Salinas Barrio, sad inde med min homie Denny Vadúr. Så jeg har grund til at stole på dig. Vadúr har jeg kendt længe."

Jorge sagde: "Denny er en sej fyr."

Manden var tavs et stykke tid. Så sagde han: "Ja, han er fin. Men han er ikke sej, det var dine ord. Han taler for meget. Og han dummede sig for nylig. Du ved jo hvor du mødte ham. Han forsøgte at køre sin egen ting. Så går det sådan. Med mig er det anderledes."

Det lød som om Finnen var ved at spise noget – han smaskede med munden i slutningen af hver sætning.

Jorge ventede på mere.

Finnen sagde: "I har opsøgt mig fordi I vil have en opskrift."

"Ja."

"Det er jo ikke noget man bare sådan giver væk. Det forstår I godt?"

"Ja, selvfølgelig, det koster."

"Det koster, netop. Men det er ikke bare det. Det handler også om den rigtige mavefornemmelse. Jeg er nødt til at kunne stole hundred procent på alle involverede. Lad mig sige det på den her måde: Jeg arbejder med planlægning. Jeg sælger en idé. En opskrift. Men ingen idé fungerer, uanset hvor god den er, hvis det ikke er de rigtige mennesker der er involveret. Det er en helhed. Forstår I?"

Jorge nikkede, uden at sige noget. Usikker på om han forstod det hele.

"I kunne godt være de rigtige. I kunne godt udgøre de dele der skaber helheden."

Jorge og Mahmud turde ikke afbryde.

Manden blev ved med at smaske. "Jeg vil gerne have at I samler fem fyre I stoler på. Og de må ikke være idioter. Derefter vil jeg have en liste med deres navne og personnumre. Håndskrevet."

Jorge ventede på om der skulle komme mere. Finnen var tavs.

Jorge sagde til sidst: "Ingen problemer, det ordner vi."

"Og det er ikke nok. Ved I hvad der også er brug for?"

Tavshed igen. Jorge vidste ikke hvad han skulle svare. Det hele: skummelt. Det var ikke sådan han havde tænkt det skulle gå til. Han havde forventet at det var en fyr som ham selv, nogle år ældre måske: en ghettofyr det var lykkedes for. En der havde gjort sig selv til en stor kanon. Lænet sig tilbage – lod andre gøre det grove. Men det her med raidhue og de fine ord – okay at folk måske ville gemme sig, men det virkede mere som en Beck-film end som virkelighed.

Samtidig vidste Jorge: Det var ægte. Han havde hørt snak i spjæl-

det, i Sollentuna, fra homies og homies' homies: Dem der sad på opskriften, var seriøse. Omhyggelige. Overforsigtige.

Mahmud kiggede på Jorge. Han var nødt til at sige noget nu.

Han svarede: "Der er brug for mange ting. Der er brug for god planlægning. Der er brug for god organisering."

Finnen spillede tilbage med det samme. "Det er rigtigt. Men hør nu efter, og tag ved lære. Her kommer mit første tip. Det er aldrig lykkedes at lave noget i stor skala uden at have nogen der er indenfor. Man har brug for en insider, det er den grundlæggende del af ethvert kup. Nogen der har indsigt i – og gerne adgang til – den værditransport det handler om. Og jeg har planlagt den slags igennem mange år."

Jorge kunne kun få én ting frem: "Nå for helvede."

"Det kan man sige. Den jeg har haft kontakt med længst, har arbejdet over syv år i vagtmandbranchen. Han er blevet betroet alle typer af opgaver. Så hvis vi gør noget, gør vi det stort."

Indeni: Jorge kunne ikke holde op med at smile. Det her var så stort. Det her var begyndelsen til enden på tilværelsen som café-ejer. Begyndelsen til enden på tilværelsen som afpresset fattigrøv. *El grand* muffindød.

Han så billeder i hovedet. Raidhuer. Mørke pengetasker. Bundter med femhundredkronesedler.

Han så hurtig cash.

2

Kriminalkommissær Martin Hägerström kørte ad Sturegatan ned mod Stureplan. Jakkessættene udenfor var på vej til deres banker og advokatkontorer. De var ordentlig klædt, velfriserede, tilstrækkeligt stressede. Nogle af dem let foroverbøjede, som om de jagtede noget i livet og var nødt til at strække sig for at nå frem til det. Samtidig vidste Hägerström at han generaliserede – han kendte alt for mange mappedyr privat til at tro at deres liv kun handlede om at jage penge. Hans tre år yngre bror, Carl, arbejdede hundred meter herfra. Hans

kommende svoger arbejdede her. Mange af hans gamle kammerater holdt til i det her kvarter.

Men morgenen var ikke tidspunktet for dybere tænkning, så Hägerström gav sig selv lov til at forenkle tilværelsen.

Det var ikke svært at forfalde til dårlige tanker for tiden. Og det var ikke svært at forudse hvilke to spor hans dårlige tanker ville følge.

Der var kun gået fire måneder siden hans far Görans begravelse, og syv måneder siden han blev syg.

Og der var gået et år, tre måneder og fjorten dage siden Pravat var blevet taget fra ham. Han talte hver time som et atomur. Billederne i hovedet var så klare som var det sket i morges. Hvordan Anna smækkede døren efter sig og gik derfra med Pravat i hånden. Hvordan han selv havde været rasende, men ikke havde villet at Pravat skulle se ham miste kontrollen. Hvordan hun havde været helt rolig.

Set i bakspejlet var det næsten modbydeligt hvor struktureret hun havde handlet. Han havde ventet i lejligheden i to timer og var faldet til ro. Derefter begyndte han at ringe. Men hun svarede ikke, og hun kom ikke tilbage. Han havde ringet til børnehaven og til hendes søster. Han havde ringet til hendes veninde Saltis. Men han fandt ikke ud af hvor hun var taget hen. Hvor hun havde taget Pravat hen. Derefter, næsten en uge senere, lykkedes det ham at få nogle oplysninger. Pravat var i en lejlighed på Lidingö. Anna havde lejet den i hemmelighed allerede to måneder tidligere. Pravat skulle spise sine mellemmåltider på Lidingö, sove i sin lille seng på Lidingö og havde tilsyneladende fået børnehaveplads på den satans skide Lidingö.

Et år, tre måneder, fjorten dage.

De sagde at han havde sig selv at takke for det. I begyndelsen havde han tigget og bedt. "Kom tilbage, kom nu hjem, søde." Hun var ligeglad med ham. Lagde røret på når han ringede, svarede ikke på sms, mail eller Facebookbeskeder. Da var hun allerede begyndt at køre Pravat ind i den nye børnehave.

Papirkrigen gik i gang. Advokater, mæglingssmøder, retshandlinger. Meningsløse anstrengelser for at forsøge at få hende til at forstå. Man kan ikke skille et barn fra dets far uden *grund*. Et barn har behov for begge sine forældre. Det var hun ligeglad med – der

var grunde, skrev hendes advokat. Der var mennesker som ikke var egnede til at være forældre. Mennesker som aldrig burde have fået lov til at adoptere et barn. Hägerström havde opført sig dybt uansvarligt, ifølge advokaten, da han havde deltaget i en politiaktion med Pravat på bagsædet. Hägerström vidste at det var tåbeligt gjort. Men han var stadig en god far. Og hans søn burde stadig have lov til at møde ham oftere end nogle få dage om måneden.

Han kørte op til politistationen på Kungsholmen. Uden for hovedindgangen var der fuldt af motorcykler. Mænd med kværn var klart overrepræsenteret blandt Stockholms politi.

Kronoberg: Stockholms politis hovedkvarter. Et stort hus – flere gange, forhørslokaler og frokoststuer end han kendte til. Han nikkede til vagtmanden ved hovedindgangen samtidig med at han kørte sit adgangskort gennem læseren og fulgte med den automatiske svingdør ind. Hans kontor lå på femte sal.

Klokken var otte. I elevatoren op kiggede han sig i spejlet. Hans sideskilning var lidt uglet, og ansigtet så blegt ud. Han syntes rynkerne på kinderne var blevet dybere bare siden i går.

Lokale 547: hans verden. Rodet som sædvanlig, men for Hägerström var der en intern orden, som var usynlig for andre. Hans tidligere kollega Thomas Andrén plejede at sige at man ville kunne gemme en motorcykel derinde, så end ikke teknikerne fra SKL ville kunne finde den. Måske var der noget om det. Ikke en motorcykel, men muligvis en mountainbike. Hägerström grinede for sig selv – det sjove var at der hjemme hos ham selv herskede en orden af tysk anal karakter.

Langs den ene væg stod en reol med bøger, aviser og især ringbind. Ved siden af reolen lå stopfulde sagsmapper i bunker. Resten af gulvet var dækket af forundersøgelser, hændelsesrapporteringer, konfiskeringsprotokoller, informationsmateriale, overvågningsrapporter, med og uden plasticchartek. Skrivebordet var fyldt op med tilsvarende ting. Desuden var det fyldt med kaffekopper, halvtomme Ramlösa-flasker og post it-sedler. I en dyngelike foran computerskærmen lå omkring tredive kuglepenne. Midt i kaosset stod der et indrammet billede af Pravat, og ved siden af det havde Hägerström for nylig stillet et andet fotografi. Det var af far i sommer-

skjorte, lærredsbukser og loafers uden strømper, taget for ti år siden ude på Avesjö.

Kuglepennene og billederne – de sokler hans arbejde hvilede på. Han havde brug for sine kuglepenne – gennemgang og atter gennemgang var hans metode. Markere i materialet, understrege, lave pile og notater i margin. Lægge puslespilsbrik til puslespilsbrik.

Og billederne: Pravat tænkte han på hele tiden. Billedet gav styrke. Sin far tænkte han foruroligende lidt på. Fotografiet kunne måske minde ham om det lidt oftere.

Der var kaffepause ude i frokoststuen. Hägerström hørte kollegernes stemmer på afstand. Micke kom med bøssejokes som sædvanlig. Isak grinede for højt som sædvanlig. Han tænkte på hvad hans far plejede at sige om pauserne: “Kaffepause, for det hedder da pause, ikke, i den statslige sektor? I holder vel mere pause end I arbejder?”

Hans far havde været indædt fjende af “den ufattelige sektor”, som han kaldte den. Men end ikke hans far havde syntes at politiet skulle privatiseres. Og desuden var Hägerström overbevist om at der ville blive holdt nøjagtig lige så meget pause hvis en eller anden spekulant opkøbte hele lortet. Kaffedrikkeri sad i strømernes gener.

Men måske var han mere påvirket af sin fars indstilling end han ville vide af, for han plejede at springe kaffepauserne over. Tiden slog i forvejen knap nok til.

Det bankede på hans dør.

Cecilia Lennartsdotter kiggede ind.

“Martin, kommer du ikke ud og får en kop kaffe?”

Hägerström kiggede op på hende. Hun havde hylsteret og tjenestepistolen på sig selv om hun var herinde. Desuden havde hun spændt et ekstra magasin fast i bæltet. Han spekulerede for hundred og syttende gang på om Cecilia troede at der ville opstå en tilspidset situation her oppe på femte sal – måske kunne nogle af politisekretærerne finde på at stjæle køleskabet?

Der var altid kolleger som overdrev. Men på den anden side: Måske overdrev de alle sammen her. Han havde ikke noget imod Lennartsdotter. Faktisk kunne han godt lide hende.

Han sagde: “Nej, desværre, jeg kan ikke nå det i dag.”

“Altså som sædvanlig? Når vi andre hygger os, sidder du og keder dig.”

“Ja, som sædvanlig.”

Hun blinkede med det ene øje.

Hägerström vendte sig mod sit skrivebord igen. Lod som om han ikke forstod at hun lavede sjov.

Timerne tikkede. Hägerström sad med en forundersøgelse der handlede om grov narkotikakriminalitet. Amfetamin som blev smuglet ind fra Estland i dobbeltsvejsede gulve på minibusser. Syv mistænkte havde siddet varetægtsfængslet i fem måneder. De var blevet afhørt i sammenlagt fire hundred timer. Tusindvis af sider at gennemgå. Nogle var kurerer, nogle var pushere, og én var hjernen bag smugleriet. Det drejede sig bare om at finde ud af hvem der var hvem.

Telefonen ringede. Et politinummer som Hägerström ikke genkendte.

“Goddag, det er inspektør Lennart Torsfjäll.”

Hägerström reagerede straks på navnet. Kriminalinspektør Torsfjäll var en stor kanon. En superstrømer. En legende blandt politifolk – kendt fra flere kæmpeoperationer. Men ifølge rygterne var Torsfjälls arbejdsmetoder ikke altid helt kosher. Han var åbenbart blevet forflyttet på grund af uenighed med lenspolitimesteren om visse politiaktioner. Inspektøren beordrede ikke kun hvor og hvordan hans styrker skulle slå til – han havde også givet ordrer om hvor meget vold de skulle bruge. Og i de allerfleste tilfælde havde ordren været tydelig: Pågrib mistænkte så hårdhændet som muligt.

Nu arbejdede han med noget andet. Hägerström vidste ikke præcis hvad.

En time senere stod han uden for døren til Torsfjälls kontor. Inspektøren havde bedt ham om at komme med det samme.

Torsfjäll sad ikke på Polhemsgatan hvor alle de andre store kanoner sad. Han sad heller ikke på nogle af de andre almindelige politistationer. Kontoret lå i langt mere uanselige omgivelser – Torsfjäll befandt sig i afdelingen for juridiske kundgørelser, der havde loka-

ler på Norrtullsgatan. Juridiske kundgørelser: Næst efter beslaglæggelsesafdelingen var det måske det mest triste og usexede en politimand kunne beskæftige sig med. Men Hägerström havde en mistanke om at han i virkeligheden var i gang med nogle mere avancerede aktiviteter.

Han havde ingen anelse om hvad Torsfjäll ville ham. Men at bede ham komme derind havde ikke været et spørgsmål. Det var en klokkeklar ordre.

Han bankede på og gik ind.

Inspektør Torsfjälls kontor lignede et museum, eller måske snarere et kitschet kunstgalleri. Hvert eneste diplom, kursusbevis og certifikat han havde fået, havde han indrammet og sat op. Der var eksamensbeviset fra Politiskolen anno 1980, certifikat fra en skytteprøve, et våbenskjold fra Norrmalms indsatsstyrke dateret 1988, diplom for tyve point i kriminologi ved Stockholms universitet, kurser i dna-undersøgelser og aflytningsteknologi, ledelse, anklagemyndighedens politikurser del et til fem, diplomer fra samarbejdskurser med Interpol, State Police Department i Texas og EU's forskellige politienheder.

Hägerström kunne kun komme i tanke om ét ord der beskrev lokalet: upolitligtigt. Han spekulerede på hvordan Torsfjäll havde haft tid til at arbejde de seneste femogtyve år. Desuden havde inspektøren sat så mange billeder op af børn og børnebørn at man kunne få den tanke at han var mormon.

Torsfjäll afbrød hans stirren. "Velkommen. Værsgo at sidde ned. Er de ikke søde?"

"Bestemt. Hvor mange er der?" Hägerström spurgte selv om han allerede havde regnet svaret ud.

"Syv stykker. Og jeg har været babysitter for dem alle sammen."

"Dejligt."

Hägerström satte sig ned. Ryglænet knirkede da han lænede sig tilbage.

Torsfjälls skrivebord var tomt bortset fra en mappe, der lå foran ham. Solstråler faldt ind gennem vinduet. Hägerström noterede sig at ikke et eneste støvkorn glitrede i lyset.

Torsfjäll åbnede mappen på bordet foran sig. "Jeg ved ikke hvor bekendt du er med udviklingen inden for den organiserede krimi-

nalitet i Stockholmsområdet i dag, så jeg tænkte jeg ville gennemgå lidt baggrundsmateriale.”

Hägerström så ham i øjnene. Forstod stadig ikke hvor det her var på vej hen. Men han spurgte ikke. Torsfjäll måtte først sige hvad han ville sige.

Inspektøren begyndte at beskrive virkeligheden i byen. Han rablede tal, statistikker og teoretiske sandheder af sig. Man havde foretaget tredive nye razziaer mod det nye designerdrug Mefedron bare i løbet af vinteren. Nye bander opstod i forstæderne hurtigere end man kunne nå at sige ordet integrationspolitik. Internetbedragerierne var vokset med tre hundred procent alene siden nytår.

Pludselig tav han. Hägerström ventede på fortsættelsen.

Torsfjäll smilede. Så lænede han sig frem og rørte ved Hägerströms arm. “Lad mig fortsætte med at give dig lidt baggrund.”

Hägerström kunne mærke hvordan det rykkede i armen, men han ignorerede det så det ikke skulle ses.

“For fem år siden lavede vi en af de største kokainrazziaer nogen sinde i Sverige. Operation Snefald. Over hundred kilo. Ved du hvordan de havde smuglet lortet ind?”

“Ja, jeg kan godt huske det dér, de havde ladet det vokse ind i grøntsager.”

“Fint, fint. Du kender sagen. Vi snuppede jo nogle af dem der var indblandet. En af dem hedder Mrado Slovovic, kendt gorilla og mellemlider i den såkaldte jugomafia, der styres af Radovan Kranjic. En anden er Nenad Korhan, også han arbejdede i Kranjic’ netværk og var aktiv inden for narkotikadelen af organisationen. Den tredje hedder Abdulkarim Haij, en araber der solgte for jugoslaverne. Så var der også en fremmed fugl.”

Hägerström afbrød ham: “Johan Westlund, JW, fyren fra Norrland der levede et dobbeltliv. Han slap fri af drabstiltalen, men blev dømt for grov narkotikakriminalitet.”

Torsfjäll smilede sit hidtil bredeste smil. Hägerström tænkte at det måtte være umuligt for et menneske at smile bredere.

“Du er god, Hägerström. Hvordan kan det være at du kender sådan nogle detaljer?”

“Sagen interesserede mig.”

“Forbilledligt. Din hukommelse er der tydeligvis heller ikke noget

at udsætte på. Altså, Johan Westlund var virkelig en anderledes figur. Måske var det derfor han kun fik otte år. Når man tænker på den enorme mængde kokain, burde han have fået fjorten, hvis du spørger mig. Men dommerne i det her land er nogle tøsedrenge hele bundtet. I praksis bliver det jo ikke mere end godt og vel fem år. Han bliver snart prøveløsladt. Lige nu afsoner JW sine allersidste måneder på Salberga-anstalten.”

Hägerström forsøgte at analysere hvad Torsfjäll snakkede om, men han kunne stadig ikke se nogen forbindelse til sig selv.

Torsfjäll kunne måske se på ham hvad han tænkte. Han sagde: “Du kommer snart ind i billedet, bare rolig.” Han kiggede ned i mappen på bordet.

“Hägerström, du er som skabt til en operation som jeg har tænkt mig. Jeg har kigget din historie og din karriere igennem. Lad mig forklare. Du voksede op i en fire hundred kvadratmeters pragtøjlighed på Östermalm. Din far var administrerende direktør i Svenska Skogs AB, et succesrigt firma i råvarebranchen. Din mor var fysioterapeut, men kommer fra en velhavende baggrund. Gamle penge, som det hedder, jordejerpeng, som jeg plejer at sige. Du har en bror som er advokat, og en søster der er ejendomsmægler, men du gik på omsorgslinjen på Öster Reals Gymnasium. En solid familie, ganske enkelt, med de forventede karrierevalg. Bortset fra dit.”

Hägerström lagde sin ene hånd over den anden. “Jeg hørte dig ikke sige at det her var en Stasi-gennemgang.”

Torsfjäll grinede højt. Den her gang virkede det mere ægte. “Jeg kan godt forstå hvis det føles mærkeligt. Men der er en pointe, det lover jeg. Lad mig fortsætte. I sidste semester på gymnasiet gik du ind i militæret. Allerede dengang var du veltrænet, efter flere år med tennis på Kungliga. Men selv med den baggrund var dine resultater enestående. At komme ind i frømandskorpset i Vaxholm var nemt for dig, du kunne være kommet ind hvor som helst.”

Den her gennemgang føltes mere og mere mærkelig. Hidtil passede det hele, og det var egentlig ikke hemmeligheder der var tale om. Men selv om Hägerström følte sig smigret, ville han gerne vide hvor det førte hen.

Torsfjäll fortsatte: “Du afsluttede din militærtjeneste efter de to år med topkarakterer. I den afsluttende udtalelse om dig lægger jeg

for eksempel mærke til følgende formulering.”

Inspektøren bladrede i mappen: “Martin Hägerström tilhører den lille gruppe trænedede frømand der kan betros en hvilken som helst opgave, uanset sværhedsgrad og ydre forhold.”

Han smilede. “Sådan en udtalelse ville jeg sætte op på væggen, hvis jeg var dig.”

Hägerström afstod fra at kommentere det.

Torsfjäll snakkede videre: “Men derefter påbegyndte du noget der ikke ligefrem var comme il faut i din families kredse. Du søgte ind på Politiskolen. Eller rettere: Du blev headhuntet af politiet. For os var det godt. Og nu siger alle at du kan blive inspektør hvilken dag det skal være. Ikke dårligt.”

Åbenbart ville Torsfjäll rekruttere ham til et eller andet, eftersom han så tydeligt overøste ham med smiger. Inspektøren lod jo til at kende til alt allerede, selv til Martins families indstilling til politiarbejdet.

“Og i den her sammenhæng er der en ting til om dig som jeg vil nævne. Du er, desværre må jeg sige, blevet skilt. Og har mistet forældremyndigheden til din søn. Jeg beklager virkelig. Visse fruentimmere er nogle ludere.”

Hägerström vidste ikke hvad han skulle sige. Hele denne her samtale var mærkelig: et resumé over hans liv der mest lignede en hyldest. Og så det her om Anna. Ganske vist havde hun taget hans søn fra ham, og det var utilgiveligt. Men ingen skulle kalde hende en luder.

Torsfjäll så på Hägerström. “Måske brugte jeg et upassende ord. Det må du undskylde. Men nu kommer jeg endelig til sagens kerne, så at sige. Du er altså perfekt til et job som jeg har tænkt mig. En særlig slags aktion med tilladelse fra Rigspolitiet.”

“Jeg havde en mistanke om at du ville noget i den retning.”

Torsfjäll sad nu helt stille. Kun et svagt smil. Hans blik udstrålede intet liv. Det var kun hans stemme der lød menneskelig.

“Jeg tænker på om du vil være undercoveragent.”

Tavshed.

“Du kan måske gætte hvem jeg gerne vil have du skal nærme dig?”

Hägerström ventede. Ganske vist havde han gennemgået et kursus for undercoveragenter, men kun ét. Han havde ingen anelse

om hvem Torsfjäll ville have at han skulle nærme sig. Så tænkte han på Torsfjälls lange gennemgang. Kokainens og amfetaminens veje ind i Sverige. Jugoernes netværk, Radovan Kranjic – gudfædrenes gudfar. Hägerström talte ikke serbisk og kendte ikke til deres kultur. Andre navne dukkede op i hovedet. Operation Snefald: en af de største aktioner i svensk politis historie. Mrado Slovovic. Nenad Korhan. Abdulkarim Haij. Den fremmede fugl: Johan "JW" Westlund.

Brikkerne faldt på plads.

Han sagde: "I vil have at jeg skal nærme mig JW."

"Netop. Jeg vil gerne have at du indhenter oplysninger om Johan Westlund og hans omgangskreds."

"Jeg forstår, I synes at jeg passer til det fordi JW spillede stockholmer selv om han egentlig kommer fra Norrland. I synes at jeg passer til det fordi min baggrund stemmer overens med JW's stræben efter at komme op blandt festaberne omkring Stureplan. I tror at han vil se op til mig, og at jeg vil kunne komme ind på livet af ham. Bare et spørgsmål: Hvorfor har I egentlig brug for en muldvarp?"

Torsfjäll svarede: "Det er jo ikke en hvilken som helst muldvarpeopgave. Vi vil gerne have at du begynder at arbejde på JW's afdeling som ansat i Kriminalforsorgen. Rigspolitiet har en mistanke om at han lige nu bruger en af fængselsbetjentene der, Christer Stare, som muldyr, kurer, på en eller anden måde."

"I har virkelig forsøgt at tænke jer godt om, kan jeg høre."

"Jeg plejer at tænke mig godt om," svarede inspektøren – og overhørte helt ironien i Hägerströms kommentar.

Så sagde han: "Der er en omstændighed til der gør dig perfekt."

"Hvad?"

"Du har ingen børn, du er alene."

"Det passer ikke, jeg har Pravat."

"Det ved jeg. Selvfølgelig har du Pravat, din adoptivson. Men ikke på papiret. Du har ikke længere forældremyndighed. For den omgivende verden ser det ud som om du er alene, uden børn."

Torsfjäll blev stille. Hägerström spekulerede på om han forventede et svar allerede nu.

Inspektøren lagde benene over kors. "Det er en krig derude."

"Nej, det er ikke nogen krig."

For første gang under deres samtale holdt Torsfjäll op med at smile. Han spurgte: "Hvorfor ikke?"

Hägerström konstaterede: "Fordi en krig har en afslutning."

Torsfjäll sagde langsomt: "Du har fuldstændig ret. Og netop derfor er du perfekt. Ingen vil forsøge at gå efter din søn hvis noget mod forventning skulle gå galt. Ingen kan se du har en søn. Vi kan ikke finde nogen bedre end dig. Der findes ingen bedre end dig."

3

Natalie ventede med blandede følelser. I aften skulle Viktor møde hendes mor og far for første gang. Det var stort i sig selv – men det var næsten endnu større at han skulle hjem til dem. Sidde i deres lædersofaer, se den falske stuk i loftet og de buster far havde fået fremstillet af sig selv og mor. Han skulle nippe til deres te og sikkert bydes på *rakia*. Han skulle kigge på mors urtepotteplanter og grine ad hendes indrammede billede af kongen som hang på gæstetoiletet, hvor lugtmuren af airfresheners var så kompakt at man næsten ikke kunne komme ind.

Men frem for alt: Det største var at Viktor skulle møde far.

FAR, ligesom.

Natalie var kommet hjem fra Paris for nogle uger siden. Hun havde været der et halvt år. Terpet fransk to dage om ugen og resten af tiden arbejdet på et spisested der var ejet af en af fars venner – det var desuden bedre for hendes fransk end skolebænken. Hun følte sig mere hjemme på en restaurant end mange andre steder. Far havde taget hende med til sine steder siden hun var lille. Og da hun fyldte femten, begyndte hun at have fritidsarbejde på forskellige spisesteder i Stockholm – ikke fordi hun havde brug for penge, men fordi far syntes hun skulle opfylde sin forpligtelse. I begyndelsen serverede hun mest, men derefter stod hun i barer og passede kassen i indgangen på klubber. De seneste år havde hun været chef for weekendpersonalet på Clara's Kök & Bar. Hun kunne den der branche

ud og ind. Men hun havde ikke tænkt sig at blive i den for evigt.

Viktor havde hun mødt nogle måneder inden hun tog til Paris. Han var en fin fyr der kendte halvdelen af byen og havde den rette indstilling til livet. Og han var pæn. Han var vel egentlig ikke hendes livs kærlighed – men det her var første gang en kæreste fik lov at komme i audiens. Det var vigtigt at far og mor fik lært at hun kunne have selskab.

Natalie gik ned og mødte Viktor ved lågen. Han så næsten ud som en dværg på forsædet af sin X6'er. Samtidig med at han drejede ind ad indkørslen, sneglede en grøn Volvo sig af sted bag ved ham. Et kort sekund troede hun at Viktor havde været så dum at han havde taget en eller anden kammerat med. Men så forsvandt bilen i mørket hen ad gaden.

I garagen stod fars to biler, mors Renault Clio og Natalies egen Golf, som hun havde fået i attenårs fødselsdagsgave. Viktor måtte parkere udenfor. Dækkene knasede i gruset. Han løftede den ene hånd fra rattet og vinkede til hende.

Mor mødte dem i hallen. Hun var klædt i en næsten gennem-sigtig bluse fra Dries Van Noten og et par sorte bukser. Bæltet var fra Gucci med spænde i form af et G.

Hun gik hen til Viktor. Sit gladeste ansigt. Bredeste smil.

“Jamen, hej Viktor, dejligt at møde dig. Vi har hørt sååå meget om dig.”

Hun lænede sig frem. Hendes ansigt mod Viktors ansigt. Hendes mund ved Viktors kind. Han standsede op et sekund for længe, ikke helt vant til hilseceremonien. Men til sidst forstod han det. Kyssede mor næsten direkte på kinderne – det burde have været to kys på højre, men det måtte gå.

De gik ind i fars bibliotek.

Radovan sad i sin læderlænestol som sædvanlig. Mørkeblå blazer. Lyse fløjlsbukser. Guldmanchetknapper med familiens symbol på – det var far selv der havde designet det – et snirklet K med tre kongekroner over. Det var deres slægtsvåben nu.

Biblioteket havde mørke tapeter. Langs væggene stod lave reoler. På væggene, over reolerne: indrammede kort, malerier og ikoner. Europa og Balkan. Den skønne blå Donau. Slaget ved Kosovo Polje. Forbundsrepublikken Jugoslavien. Historiens helte. Portræt

af Karadorđe. Den hellige Sava. Mest af alt – kort over Serbien og Montenegro.

Mor næsten gennede Natalie ind, med en hånd på hendes lænd. Far rejste sig da han så Viktor.

“Så det er dig der er min datters kæreste?”

Far trykkede Viktors hånd.

Viktor sagde: “Sikke et fedt bibliotek.”

Radovan satte sig i lænestolen igen. Svarede ikke. Tog bare flasken der stod på sidebordet, og skænkede to glas op. *Raika* – som ventet.

“Slå dig ned. Det varer lidt inden middagen er klar.”

Det var fars måde at sige at mor godt kunne gå ud i køkkenet og fortsætte.

Viktor satte sig i den anden lænestol. Rank ryg, lænede sig næsten lidt frem. Han så opmærksom ud, tændt.

Natalie vendte sig om. Lukkede sine øjne et kort sekund.

Gik ud.

Far kunne godt lide god mad. Hun tænkte på da han og mor havde været nede og besøge hende en lang weekend i Paris. Om lørdagen lejede de en bil og kørte til Champagnedistriktet. Om eftermiddagen tog de ind på et hotel i en lille by med ægte feeling. En receptionsdisk i træ, en gammel portier i hvid skjorte, sort vest og med bredt overskæg. Værelserne var små med røde væg til væg-tæpper og senge der knirkede. Udsigten strakte sig flere kilometer over vinmarkerne.

Far havde banket på døren og stukket hovedet ind. Han sagde på serbisk: “Skattepige. Vi skal spise. Jeg bookedede bord her allerede for otte uger siden. De har ret god mad, synes jeg.”

“Otte uger siden? Det lyder jo helt sygt.”

“Vent med sådan noget snak til du har spist.” Far smilede og blinkede til hende.

Bagefter tjekkede Natalie restauranten. Hun fandt den i Guide Michelin – den havde tre stjerner og blev regnet for det bedste sted i hele Champagne. Louise, som hun delte lejlighed med i Paris, skreg bare da hun fik det at høre: “Hvor cool, mand! Næste gang må jeg simpelt hen bare med.”

Mor blev klar med maden. Mezeretterne lå på firkantede serveringsfade. *Burek, pečena*, pølse, den røgede, lufttørrede oksefilet. *Kajmac*-osten i en glasskål. Det duftede af ajvar og vegeta-krydderi, men det gjorde mors mad jo altid. Natalie havde savnet hendes madlavning. I Paris kørte hun LCHF stenhårdt – *Low Carb High Fat*, hvilket i Frankrig mest betød *chèvre chaud* og lammekoteletter. Det var ikke sådan at mor plejede at lave mad efter traditionelle opskrifter. Ofte fulgte hun Den Nøgne Kok eller en helsekøgebog. Men når far var med, ville han have noget han var sikker på han ville kunne lide.

Mor sendte Natalie ud til spisestuen med servietter. Hvide, nystrøgede, med slægtsvåbnet i broderi. De skulle foldes som kræmmerhuse og sættes i krystalvinglassene, der også havde slægtsvåbnet indgraveret. Hun kunne gøre det med bind for øjnene.

Hun gik tilbage til køkkenet.

Mor sagde: “Jeg er så glad for at du er hjemme igen.”

“Det ved jeg. Du siger det hver dag.”

“Ja, men det føles særligt i dag, når vi laver sådan noget mad og dækker op i spisestuen og sådan.”

Natalie satte sig på en skammel. Den havde hængsler på midten så den kunne slås op og blive en kort stige.

Mor sagde: “Er han sød?”

“Viktor?”

“Ja, selvfølgelig.”

“Han er okay, men jeg har ikke sagt at vi skal giftes, og desuden kan vi ikke tale om ham nu hvor han er her.”

“Han forstår vel ikke serbisk? Og du ved at vi kun vil det bedste for dig.”

Døren gik op. Far og Viktor kom ind i køkkenet.

Natalie forsøgte at aflæse Viktors ansigt.

En halv time senere. Mezetallerknerne var blevet båret ud. Natalie hjalp mor i køkkenet. Første halvleg var gået godt. Viktor havde fortalt lidt generelt om sig selv: Om sine forretninger med biler og både. Sine planer for fremtiden. Det følte okay: Far forhørte ham ikke Guantánamo-style, men tog det roligt. Mor spurgte mest til hans forældre og søskende.

Viktor var god til at snakke. Natalie plejede at blive imponeret

af ham. Det var en af de ting hun godt kunne lide ved Viktor – han kunne tale med alle. Det hjalp ham i hans forretninger. Og det hjalp ham når han kom i vanskeligheder. Og det skadede ikke at han så godt ud – han var som en mere muskuløs udgave af Bradley Cooper, en yndlingsskuespiller. De passede sammen, de havde samme syn på mange ting. Behovet for en fed økonomi, en passende holdning til ukendte mennesker og staten, den rette omgangskreds. Viktor følte som en fyr på vej op – forhåbentlig.

Han snakkede løs. Han sagde vittige ting om sin business – den slags kunne med lidt held imponere far. Han forsøgte at stille modspørgsmål, interessere sig for mors og fars nybyggede køkken, sommerhuset i Serbien, det fine sølvbestik med slægtsvåbnet indgraveret – måske havde han forberedt sig.

Den varme mad lå på tallerknerne. Kamsteg, løg, *sremska*, stegte kartofler.

Radovan hævede vinglasset. “Viktor, min ven. Ved du hvad forskellen er på en svensk og en serbisk kamsteg?”

Viktor rystede på hovedet, forsøgte at se ærligt interesseret ud.

“Vi har ikke øl i maden.”

“Nå nej, men den ser god ud alligevel.”

“Det kan jeg love dig den er. For sådan er det med os serbere. Vi har ikke noget imod at tage en dram eller drikke fin alkohol. Men vi har ikke *brug* for det. Det er ikke noget vi er nødt til at hælde i hver eneste ret for at den skal smage godt. Forstår du?”

Viktor holdt stadig glasset i hånden: “Det lyder interessant.”

Far sagde ingenting, men han holdt stadig sit vinglas i hånden.

Natalie ventede. Mikrosekunderne lange som minutter. Hun kiggede ned på kamstegen.

Fars stemme brød den fastlåste situationen. “Nå ja, men skål og endnu en gang velkommen hjem til os.”

Halvanden time senere. Middagen overstået. Desserten: *baklava*, *schlag* og kagen spist. Kaffen drukket, Hennessy XO: ikke mere i glassene.

Det var på høje tid. Viktor havde sikkert ondt i smilemusklerne.

Natalie ville gå ud i aften. Måske sove hos Viktor bagefter. Eller

sådan her: Hvis far var tilfreds, ville hun få lov at tage med ham.

De rejste sig fra bordet. Natalie holdt hele tiden øje med far. Hans dinosaurusbevægelser. Langsomme og målrettede med hovedet som levede sit eget liv: pendlede frem og tilbage – højre venstre, højre venstre – selv om resten af kroppen var i ro. Hun forsøgte at få øjenkontakt. Et billigende ansigtsudtryk. Et blink. Et nik.

Ingenting. Hvorfor skulle han spille det her spil?

De stod i hallen for at tage tøj på. Overtøjet hang bag et forhæng.

Natalie havde ikke tænkt sig at give efter. Hvis far ikke ville have at hun skulle tage med, måtte han sgu sige det ligeud. Viktors jakke knitrede, en sort North Face, så tyk og dunet at den sikkert kunne klare halvtreds minusgrader. Natalie tog sine Uggs på. Så tog hun kaninvesten på, den var varm, men sikkert ikke halvt så varm som Viktors Michelinjakke.

Mor snakkede løs: om hvilken vej det ville være bedst at køre for dem, hvornår de skulle ses i morgen, hvor hyggeligt det havde været at møde Viktor.

Far stod tavs. Iagttog dem blot. Ventede.

Viktor åbnede døren. Kold luft blæste ind.

En bil trillede forbi ude på gaden, måske var det den samme grønne Volvo hun havde set tidligere.

De tog et skridt ud. Hun stod med siden mod hallen. Halvdelen af kroppen i lyset fra hendes hjem, den anden halvdel ude. Så far ud ad øjenkrogen. Vendte sig om. Kiggede på ham lige forfra.

Mor sagde: "Vi ses i morgen."

Natalie svarede: "Jeg ringer, kys, hej."

Radovan tog et skridt frem. Han lænede sig ud af døren. Hans overkrop i kulden. En tynd dampsky fra hans mund.

"Viktor."

Viktor vendte sig mod ham.

Far sagde: "Kør forsigtigt."

Natalie smilede indvendigt. De gik hen mod Viktors bil.

Der var stille i gaden.